У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. Ч. 215. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 24-го ЛИСТОПАДА 1970 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK TUESDAY, NOVEMBER 24, 1970 No. 215. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Понеділок, 23 листопада 1970

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН НЕ СХВАЛЮЄ ЗАКОНОПРОЄКТУ про обмеження імпорту до ЗСА. Законопроєкт має підтримку Сенату, але з урядових кіл повідомляють, що його треба б змодифікувати, зокрема не обмежувати ввозу взуття. В самому Сенаті є також чимала опозиція щодо цього законопроєкту.

ЧЕЙЗ МАНГЕТТЕН БАНК ПОВІДОМИВ, що він знизив оплату за позички з 7 і однієї четвертої відсотка до 7%. Цей банк уділює позички великим корпораціям і фірмам, і це його друге обниження позичкових відсотків за останні 9 днів. Ще в кінці березня цього року Чейз Мангеттен Банк брав за позичку 8 з половиною відсотків. Обниження позичкового відсотка викликало позитивну реакцію в урядових колах та серед позичковців.

РАДА ЦИВІЛЬНОГО ПОВІТРОПЛАВСТВА ПОГОДИЛАСЬ підвищити на деяких летунських лініях оплату, щоб таким чином зібрати додатково близько 100 мільйонів долярів за рік і допомогти деяким летунським компаніям. Підвищення цін буде стосуватись пасажирів першої кляси, вакаційних мандрівників, подорожуючу молодь та деяких інших категорій пасажирів, котрі мали значні знижки. Однак, середні стандартні ціни на летунські квитки в ЗСА не будуть підвищені. Ціни на квитки підвищать такі компанії: „Амерікен", „Браніф", „Істерн", „Нешенел", „Нордіст", „Юнайтед" і „Вестерн".

ВІЙСЬКОВИЙ СУД ВИЗНАВ НЕВИННИМ СЕРЖАНТА ДЕЙВІДА МІЧЕЛЛА, якого обвинувачувано в масакрі цивільного населення в Південному В'єтнамі, у місцевості Мілай ще в 1968 р. Сержант Мічелл, проти якого ніхто не навів жадних конкретних обвинувачень, сказав, що він і надалі буде служити в армії. Один із захисників обвинуваченого сказав, що вся справа з Мілайською масакрою цивільних — це вигадка тих, які хотіли б підірвати мілітарну силу ЗСА, „а коли підірвати мілітарну силу країни, то це означає знищити країну".

ФЕДЕРАЛЬНИЙ НАЙВИЩИЙ СУД ВІДНОВИВ розслідування справи вбивства поліцією двох чорних студентів, що сталось 14 травня в Джексон Стейтовому коледжі. Під час п'ятимісячної перерви провадились додаткові розслідування й збирання інформацій. Поліція вистрілила тоді приблизно 150 набоїв і, крім двох убитих, поранила 12 студентів.

У СВІТІ

ГЕНЕРАЛЬНА АСАМБЛЕЯ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ГОЛОСУВАЛА 20 листопада ц. р. над справою прийняття Комуністичного Китаю до ОН. „За" внеском Альжиру на прийняття Ком. Китаю і виключення Вільного Китаю було 51, „проти" 49 держав, а 25 „стримались". Це вперше в історії ОН більшість заявилась за Комуністичний Китай, однак для важности треба було 16 голосів більше, бо перед тим 66 голосами проти 52 при 7-ох, що стримались, вирішено, що це „важлива скрава" яка вимагає двох третіх голосів. Частина тих, що голосували „проти" або „стримались" зробили це тому що не хотіли виключати з ОН Вільного Китаю хоч погоджувались на прийняття Комуністичного.

ЧИСЛО ЖЕРТВ КАТАСТРОФИ У ПАКІСТАНІ З 13 Ц. М. ЗРОСЛО — за офіційним комунікатом — до 153.340 осіб, але все ще знаходять дальші тіла. До Акка в Східньому Пакістані прибуло вже 6 американських і 10 британських гелікоптерів, які все ще є одинокими можливими засобами комунікації із навіщеними циклоном і повінню островами. Американський амбасадор в Пакістані Джеймс Фарленд особисто прибув з першим великим транспортом допомоги з ЗСА.

НІКІТУ ХРУЩОВА ПЕРЕВЕЗЛИ в минулому тижні до шпиталю в Москві. Він хворий від 20 жовтня ц. р., коли то дістав легку атаку серця, але не захотів послухати лікарів і дати себе перевезти до шпиталю. Його стан здоров'я погіршився, коли розійшлась вістка, що на Заході появилась книжка з його колишніми різними промовами й заявами, які, мабуть, скомпромітують його в очах теперішніх володарів в СССР.

„ЛУНОХОД" ВІДДАЛИВСЯ на Місяці вже на 410 стіп від своєї матірної бази, якою є совєтський штучний сателіт без особової залоги, „Луна 17". Але „Луноход" зупинився у своїй мандрівці, бо на Місяці настала двотижнева ніч: не відомо, чи „Луноход" переживе той час, не маючи соняшної погінної енергії, від якої він залежить.

ОКРУЖНИЙ СУД В ТРАПЕЗУНДІ В ТУРЕЧЧИНІ ВИРІШИВ, що два литовці, які 15 жовтня прилетіли до Туреччини схопленим совєтським пасажирським літаком, вбивши при тому стюардесу і поранивши двох пільотів, — зробили „політичний злочин" і тому не підлягають видачі Совєтам. Їх покищо випустили на волю, але не відомо ще, чи турецький суд не судитиме їх за ті злочини.

ІЗРАЇЛЬ ПОВЕРНЕТЬСЯ до мирових розмов з Єгиптом за посередництвом дипломата Гуннара Яррінґа, дармащо цей останній покищо вернувся з Ню Йорку на свій пост амбасадора Швеції до Москви. Ті переговори розпічнуться, мабуть, в грудні ц. р. До Єрусалиму вернувся ізраїльський міністер Абба Ебан, який в середу мин. тижня мав довгу розмову з державним секретарем Вілліямом Роджерсом у Вашингтоні. Ізраїль зрікся своєї первісної вимоги, щоб Єгипет відкликав із смуги Суезького каналу влаштовані там в часі перемир'я протилетунські ракети.

КНЯЗЯ ВІНДЗОРА ПОХОРОНЯТЬ після його смерти разом з його дружиною, колишньою панею Сімпсон, біля замку Віндзор в Англії. Князь Віндзор, колишній британський король Едвард УІІІ, зрікшися престолу пішов на добровільне вигнання, рішивши до кінця життя жити за кордонами Британії. Він має тепер 76 років.

Висліди змагань українських футбольних клюбів

УСК Ню Йорк переміг з рахунком 2:1 німецьку дружину Айнтрахт СК в містецьких змаганнях „Великої Чотирнадцятки" Німецько-Американського Футбольного Союзу, які відбулися минулої неділі, 22-го листопада в Норд Берген, Н. Дж.

„Чорноморська Січ" Ню-арк, закваліфікувалася до третього крила гор за Чашу Аматорів ЗСА, здобувши перемогу 1:0 над дружиною Айріш - Амерікен НК з Елізабету на грищі цього суперника в Елізабеті. В цій минулонедільній зустрічі одинокі ворота для „Ч. Січі" здобув Юрій Дуда.

У ПУБЛІКОВАНИХ У ЗСА „СПОГАДАХ" ХРУЩОВ КРИТИКУЄ СТАЛІНА, ВИЯВЛЯЄ СПРАВУ ГОЛОДУ В УКРАЇНІ

Нікіта Хрущов
(одне з останніх фот)

Ню Йорк. — Американський журнал „Лайф" започаткував у своєму виданні з 27 листопада, що появилося в понеділок 23 листопада ц. р., друкування спогадів Нікіти Хрущова, кол. совєтського прем'єра і першого секретаря ЦК КПСС. У першому з надрукованих розділів, Хрущов продовжує гостру критику Сталіна і здійснюваний ним режим терору, описує постійний страх перед сталінськими чистками, що в ньому жили тогочасна партійна і державна верхівка в СССР, і з'ясовує конечність виявлення злочинів Сталіна та регабілітації усіх жертв сталінського терору, причина смерти яких ще й досі якслід не висвітлена. Декілька уступів в цьому розділі присвячені також справі насильного запроваджування колективізації в Україні і зорганізованого там Москвою голоду в 1933 році. Стверджуючи, що колективізація почалася ще за його перебування на пості першого секретаря ЦК КП (б) У в Україні і на один рік перед його перенесенням у Москву, Хрущов заявляє, що тільки багато років пізніше він усвідомив усе страхіття голоду і репресій, що супроводили здійснювану за наказами Сталіна колективізацію. В час, коли голод шалів в Україні, Хрущов довідався, як він пише, від одного із своїх приятелів про . . . страйки селян в Україні і про наказ до з'єднань Червоної Армії відрядити вояків до збирання врожаю цукрових буряків, внаслідок чого увесь цей врожай був втрачений. Далі Хрущов пише дослівно: „Згодом пішла поголоска про голод, що почався в Україні. Я не міг вірити в це. Коли я залишав Україну в 1929 році, харчів було повно і їх можна було дешево купувати. Кількома роками пізніше Мікоян розповів мені, що товариш Демченко, який був тоді першим секретарем Київського райкому, прибув до Москви, щоб зустрітися з Мікояном. Ось, що говорив Демченко: „Анастасе Івановичу, знає до речі Сталін, знає хтонебудь у Політбюро про те, що діється на Україні? Недавно прибув до Києва поїзд навантажений трупами людей, що загинули з голоду. Він підбирав ці тіла здовж цілого шляху від Полтави до Києва. Мені здається, що хтось мав би поінформувати Сталіна про цю ситуацію". Вже з цього можна бачити ненормальність встановленого в той час ходу справ, коли хтось, як наприклад Демченко, член українського Політбюро, боявся піти із цим до самого Сталіна. Ми увійшли були в період, коли одна людина тримала під своїм кулаком ціле колективне керівництво і кожний тремтів перед ним. Коли правда про невдачу колективізацію стала широко відомою, нам усім казали скидати вину на кулаків, праві елементи, троцькістів і зінов'євців за все, що сталося. Виникала також прекрасна нагода винуватити у всьому контрреволюційний саботаж. Мабуть, ніхто не буде знати ніколи, скільки народу загинуло безпосередньо у висліді колективізації або ж посередньо через Сталінове намагання скидати вину за невдачу на інших. Але дві речі були певні: перше, що сталінський вид колективізації приніс тільки злидні і брутальність, і друге те, що Сталін грав керівну ролю в керівництві нашої країни в тому часі. Коли треба когось вважати відповідальним, то ми повинні скласти цю вину просто на плечі Сталіна".

Новим головою делеґації ЗСА в ОН має стати Д. П. Мойніген

Вашингтон. — З достовірних, близьких до уряду джерел інформують, що новим головою делеґації З'єднаних Стейтів Америки до Об'єднаних Націй має стати Деніел Патрик Мойніген, теперішній радник президента Ричарда М. Ніксона й один із його головних дорадників у міських справах. Мойніген має зайняти становище дотеперішнього голови американської делеґації Чарльза В. Йоста. З урядових кіл цього повідомлення досі не заперечено. Йост заявив із свого боку, що йому нічого про це невідомо. Від самого Мойнігена, який перебуває на конференції в Мехіко, потвердження цієї вістки не одержано. Мойніген є спеціялістом для внутрішніх справ, головно міських і суспільної опіки і його вважають головним автором проєкту реформи суспільної опіки, що був відкинений сенатською фінансовою комісією в п'ятницю мин. тижня. Дехто у Вашингтоні сподівався, що Мойніген з січнем 1971 р. відійде з Білого Дому і вернеться до Гарвардського університету, де він був до часу свого призначення в дорадники Президента директором Об'єднаного Центру Міських Студій. Він займав урядові пости також в урядах през. Кеннеді і през. Джансона. Народжений у Мангеттені, Н. Й. в 1927 р., Мойніген починав свою кар'єру від чищення черевиків і продавання газет, під час війни служив у фльоті і потім був власником бару в Ню Йорку. Одержавши стипендію Фулбрайта, студіював в Англії і згодом працював для нюйоркського губернатора Гарримана.

Д-р Борис Доценко одержав працю

Торонто. — Політичний емігрант із СССР, неповоротець з Канади, колишній керівник катедри нуклеарної фізики при Київському університеті д-р Борис Доценко одержав працю, як гість-науковець у Торонтонському унівесритеті. Того видатного теоретика нуклеарниї фізики звільнили з праці в Альбертському університеті після його відмови виїхати до СССР, і д-р Б. Доценко був змушений вчителювати в середній школі в канадійсьму „Сибірі" — в Єловфайні на Північно - західній території Канади, де не мав змоги займатись науковою працею. Тепер д-р Б. Доценко одержав посаду на математичному факультеті Торонтонського університету. Нещодавно в канадійській пресі була надрукована його осторога країнам вільного світу, щоб не довіряти Кремлеві та московсько - комуністичним „колисковим" про мирне співіснування двох систем.

ЗСА бомбардують Північний В'єтнам у відплату за збиття літака

Сайгон. — У п'ятницю 20 листопада о год. 1.30 попол. нюйоркського часу американські бомбовики перевели перший після 1 листопада 1968 р. налет проти ракетних та артилерійських протилетунських становищ у Північному В'єтнамі. Офіційно повідомив про це у Вашингтоні секретар оборони Мелвін Лерд, заявивши, що те бомбардування є „обмежною в часі оборонною реакцією" проти обстрілювання північно-в'єтнамськими ракетами й артилерією американських неозброєних стежних літаків. В минулому тижні північні в'єтнамці збили один такий літак і його два члени залоги згинули. Мелвін Лерд пригадав, що коли 1 листопада 1968 року Америка припинила бомбардування Північного В'єтнаму, то це сталося внаслідку порозуміння, що американські літаки будуть надалі переводити стежні лети задля ствердження, що Північний В'єтнам не зосереджує війська для дальшого посиленого атакування Південного В'єтнаму. Північний В'єтнам твердить, що він ніякої згоди на такі американські лети не давав, — що ЗСА припинили бомбардування Північного В'єтнаму без ніяких застережень і передумов та що ті стежні лети є порушуванням північно-в'єтнамської суверенности, якого не можна терпіти. Речник Північного-В'єтнаму на Паризькій конференції про В'єтнам різко натаврував той американський налет, заявивши, що налет охопив навіть найближчу околицю Ганою і і порту Гайфонґу, приніс багато людських жертв та заторкнув табір з американськими полоненими, в якому були ранені. З американського боку заперечено тому та стверджено, що налет переведено на південь від 19-ої паралелі. Наступного дня, минулу суботу, бомбардування повторено. Не сказано скільки літаків брали участь в тій дії. Комуністи твердять, що вони збили 6 американських літаків і натякають на можливість зірвання Паризької конференції про В'єтнам. Преса в Південному В'єтнамі мовчить про цю справу, подавши тільки коротку заяву Мелвіна Лерда. Американська преса припускає, що бомбардування Північного В'єтнаму відповідає перестоірозі през. Ніксона з 20 квітня ц. р., що він, Президент, вживе „рішучих засобів", якщо Північний В'єтнам захоче використати поменшування американських військ у Південному В'єтнамі для своїх стратегічних цілей. Північний В'єтнам — ствердила американська розвідка — приготовляв новий великий наступ і ті налети перешкодили зосереджуванню сил.

Німецький канцлер закликає виселенців з Польщі забути минуле

Бонн. — Західньо-німецький канцлер Віллі Брандт вистосував через радіо-телевізію заклик до круглo 9 мільйонів німців, виселених зараз після закінчення другої світової війни з прилучених до Польщі німецьких земель Шлезька і Помор'я — забути свої жалі і дивитися в майбутнє. Заклик Віллі Брандта пов'язаний із оприлюдненням 20 листопада ц. р. тексту договору, що його склали німецький міністер закордонних справ Вальтер Шеель і польський міністер закордонних справ Стефан Єндриховський. Договір складається із вступу та коротких 4-ох статтей. Він стверджує, що 25 років минуло від кінця другої світової війни і що вже виросла нова генерація, якій треба запевнити тривкий мир. Основна частина договору стосується визнання непорушности теперішніх кордонів Европи включно з західнім кордоном Польщі на ріках Одрі-Ніссі. Але договір покликується на постанови Потстамського договору, за яким остаточне устійнення кордонів залежатиме від мирової конференції. Покищо обидві держави відмовились від користування силою чи погрозами сили у своїх можливих конфліктах та заявили своє рішення нав'язати співпрацю в економічній, торговельній, науковій і технічній ділянках. Справи німців, які ще живуть у Польщі та бажають переїхати до Західньої Німеччини, у тому договорі не згадано, але буцім-то обидва міністри погодилися, що та справа буде вирішена ще перед ратифікацією договору.

Вся громада врочисто відзначила 20-річчя Пластової Станиці в Джерзі Ситі

Джерзі Ситі. — Святкування 20-річчя Пластової Станиці в цьому місті, що відбулося минулої неділі, 22 листопада, можна б уважати за приклад праці і співпраці всієї громади та всіх її організацій, репрезентованих місцевим Відділом Українського Конґресового Комітету Америки. У цій співпраці окремий приклад дають організації української молоді Пласт та Спілка Української Молоді Америки, що й підкреслили ці святкування.

Урочистість почалася торжественною Святою Літургією, яку відправив вєч. о. Зиновій Бачинський о год. 10-ій перед полуднем та в якій взяли участь пластуни місцевої і сусідніх станиць у своїх одностроях та зі своїми прапорами, як і місцевий Осередок СУМА, репрезентанти інших місцевих організацій і численна громада. Опісля, о год. 12:30, в залі місцевого Українського Народного Дому, в якому мають свої приміщення Пласт і СУМА, відбувся Святочний Апель, знову ж у приявності пластунів і сумівців у своїх одностроях та зі своїми прапорами. Апелем проводив пл. сен. Юрій Ференцевич, який, після відспівання приявними пластового гимну, склав звіт станичному Володимирові Харченкові. Святочний наказ прочитав секретар Ювілейного Комітету пл. сен. Іван Лучечко, згадавши живих і померлих діячів і членів станиці; померлих пластуни вшанували похиленням прапорів та мовчанкою. Провідник апелю склав окрему подяку приявним сумівцям з головою Осередку СУМА п. Дмитром Вохом на чолі.

Після апелю гості мали нагоду оглянути влаштовану під проводом пані Галини Білик, голови Пластприяту, виставку з 20-літньої діяльности станиці та підкріпити свої сили приготованою також пані Білик перекускою.

О год. 4-ій по полудні почався ювілейний обід-зустріч, що його започатковано співом пластового гимну. Слово виголосив голова Ювілейного Комітету пл. сен. Іван Нинка, характеризуючи коротко Станицю з перспективи 20-ох років її існування і праці. Майстром церемонії, що проводив програмою під час обіду, був пл.

(Закінчення на стор. 4-ій)

СТУДЕНТИ ВІДБУЛИ XII КОНҐРЕС СУСТА НА СОЮЗІВЦІ

Квітка Семанишин очолює нову Управу

Союзівка (З.С.). — Понад 200 студентів, в тому числі 52 управнених до голосування делеґатів з 15 громад, взяло участя в 12-ому Конґресі Союзу Українських Студентських Товариств Америки (СУСТА), який відбувся в днях 21 і 22 листопада, 1970, на цій оселі УН-Союзу біля Керґонксону. Конґрес, який під оглядом участи українського студентства належав до найчисленніших в історії СУСТА, перевів ряд основних змін в статуті цієї крайової організації, вибрав нову управу та приняв ряд резолюцій для покращання праці в будуччині.

Ідучи слідами своїх друзів в Канаді, українські студенти в Америці, зорганізовані в СУСТА, обрали на голову управи студентку. Квітка Семанишин, студентка стейтового університету Монтклер в Ню Джерзі та досвідчена активістка СУСТА, очолила 11-членну управу, в якій шість постів припали студенткам. Одною з перших, які ґратулювали п-ні Семанишин, була Марійка Кухаришин, голова Союзу Українських Студентів Канади, яка прибула на конґрес на чолі п'яти-членної делеґації.

Серед студентів з багатьох осередків, одною з найчисленніших груп була Клівлендська Громада, 28 членів якої прибули на Союзівку винайменим автобусом.

У виборах керівних органів СУСТА, листа кандидатів, очолювана Квіткою Семанишин, перейшла одним голосом. Новообрана управа одержала 25 голосів, листа очолювана Юрієм Савицьким — 24 голоси, два делеґати здержались від голосування, а один не виповнив своєї картки взагалі. Крім К. Семанишин, до управи СУСТА ввійшли: Лариса Лозинська, секретар; Ігор Макух, скарбник; Петро Дяченко, віце-президент — Схід; Ігор Цішкевич, віцепрезидент — Захід; Уляна Шав'як, культурно-освітні справи; Лев Чировський, зовнішні зв'язки; Іня Гікава, преса; Мирон Мельник, спеціяльні завдання; Марта Гаврилюк, середньошкільні справи; Галя Дуда, Фонд Катедри Українознавства. Контрольну Комісію очолив минулорічний президент Нестор Томич, а Зеня Дідошак і Любомир Гайда ввійшли як члени. Товариський Суд обрано в складі: Андрій Чорнодольський, голова; Галя Климук і Ася Керод, члени.

Дводенними нарадами конґресу, який проходив — на відміну з минулорічним конґресом — у відносно спокійній атмосфері, проводила президія в складі: А. Чорнодольський, голова; І. Цішкевич, заступник голови; Віра Качмарська та Марта Гаврилюк, секретарі. Голосування в неділю попередила одногодинна „дебата-дво-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Відбулося врочисте посвячення площі під Український Католицький Цвинтар Стемфордської дієцезії

Гемптонбурґ, Н.Й. — Минулої неділі, 22-го листопада, у цій місцевості біля містечка Мунро в Нюйоркському стейті відбулося врочисте благословення площі під Український Католицький Цвинтар св. Духа Стемфордської дієцезії. Чину благословення площі довершив стемфордський Владика Преосв. Йосиф Шмондюк в сослуженні генерального вікарія Стемфордської дієцезії о. шамбеляна Еміліяна Монастирського, о. шамб. Івана Стаха,, о. шамб. Прийми, о. д-ра В. Ґавліча, о. шамб. Федаша, о. Антона Кучми, о. Теодора Богольника, о. Андрія Чука та о. Романа Білецького. Понад 300 осіб, у цьому багато репрезентантів різних установ і організацій, взяли участь у врочистості. Опісля в одному з недалечких ресторанів відбувся святочний обід, з участю Владики та отців душпастирів і около 160 осіб. Зустріч започаткував молитвою Владика Шмондюк, о. шамб. Іван Стах привітав гостей та прохав адв. Івана Флиса на майстра церемонії. Владика Шмондюк у своєму слові говорив, що новий цвинтар запланований не тільки як місце для спочилих, але також відпустове місце, де під час Зелених Свят могли б живі спільно молитись за душі померлих, продовжуючи наші прекрасні Зелено - святочні традиції. Владика також заповів, що на цвинтарі буде поставлений хрест ім. Маркіяна Шашкевича, який матиме такий сам вигляд, як пам'ятковий хрест цього пробудника Галицької Землі на Білій Горі в Підлиссі, як також будуть збудовані каплиця і мавзолей. Коротко промовляли ще проф. д-р Микола Чубатий, адв. Іван Робертс та прем'єр Юліян Ревай. Зустріч закінчив Владика Шмондюк молитвою та закликом до всіх допомогти завершити заплановане діло. Опісля приявні складали пожертви, купували бонди та замовляли місця на новому цвинтарі.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

ЮВІЛЕЙ ПРОФ. Д-РА МИКОЛИ ЧУБАТОГО

Наукове Товариство ім. Шевченка, наша найстарша Академія Наук, вшановує окремою Науковою Конференцією, що відбудеться 6-го грудня ц. р. в Українському Інституті Америки в Ню Йорку — ювілей 80-ліття з дня народин і 55-ліття наукової, педагогічної, політичної, видавничої і суспільно-громадської праці проф. д-ра Миколи Чубатого. Цією Конференцією Наукове Товариство ім. Шевченка вшановує свого найстаршого дійсного члена Історично - Філософічної Секції НТШ, визначного історика і дослідника історії України, Української Церкви та українського права, б. Президента Головної Ради НТШ та основника і першого голову НТШ в ЗСА. На програму Конференції складається вступне слово голови проф. д-ра М. Стахова, та доповіді проф. д-ра С. Горака, проф. д-ра В. Ленцика і проф. д-ра Я. Падоха.

ІНФОРМАЦІЙНІ СХОДИНИ ФКУ В ІРВІНҐТОНІ

Комітет ФКУ на Нюарк-Ірвінґтон скликає дня 2-го грудня (середа), о год 8-ій вечером, в УНДомі, 140 Проспект Авеню, Ірвінґтон, Н. Дж. Інформаційні Сходини всіх членів ФКУ, на які запрошує також оо. Душпастирів, представників місцевих установ і організацій, студентську молодь і кожного українця, якого цікавить справа Фонду Катедр Українознавства — творення центру українських студій в Гарвардському університеті. Детальне звідомлення про розгортання праці Гарвардського Центру Українських Студій подадуть члени Головної Екзекутиви ФКУ.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.
P.O. Box 346 Jersey City. N.J. 07303

Доктрина Ніксона і гроші

Президент Ніксон зголосив до Конґресу вимогу призначити 1,030.000.000 долярів на допомогу Південній Кореї, Камбоджі, Південному В'єтнамові, Ізраїлеві й Індонезії. Ця сума має бути доповненням 2,200.000.000 дол. на закордонну допомогу, зголошених до Конґресу ще перед 1-им липня, коли розпочався новий бюджетовий рік. Голова демократичної більшости Майкел Менсфілд зразу заявив, що він спротивиться призначенню цієї суми. Це й зрозуміло, бо ця справа ніколи не була і не могла бути в Конґресі популярною. Адже від 1945 до 1968 року витрачено на допомогу закордонові астрономічну суму 116,681.-000.000 дол., а ще в 1968 році — 4,628.000.000 дол., не рахуючи видатків на В'єтнамську війну, які становили пересічно по 2 більйони долярів річно.

Отож нема чого дивуватися, що американські законодавці з настороженням поставилися до такої величезної допомоги закордонові, коли тут, в Америці, треба — і нема — грошей на значне збільшення поліції для боротьби проти злочинства, на школи, шпиталі, збільшену суспільну забезпеку, на боротьбу проти занечищення природи і стільки інших корисних речей з ділянки охорони здоров'я, культури та економіки. З другого боку, Америка після другої світової війни опинилася в особливій ситуації. Плян Маршалла був потрібний, щоб відбудувати Західню Европу і зробити її своїм політичним і торговельним партнером. Плян Трумана був потрібний, щоб врятувати Туреччину й Грецію від загибелі внаслідок комуністичної агресії, — після того прийшла Корейська, згодом В'єтнамська війни. Але 8 червня 1969 р. Президент проголосив на острові Мідвей на Тихому океані так звану доктрину Ніксона, за якою Америка допомагатиме загроженим країнам грішми, зброєю і амуніцією, але не військом. Мовляв — загрожені ворожою агресією країни мусять самі знайти в себе силу й волю, щоб боронитись. Згідно з тією доктриною — ЗСА почали стягати свої війська з Південного В'єтнаму, Південної Кореї і різних заморських баз. Щоб не створились у згаданих країнах „діри", що їх могли б виповнити комуністи, треба рекомпенсувати ті країни зброєю, доставами, економічною допомогою. Оце й власне той додатковий більйон. Конґрес буде торгуватися, але більшу частину тої суми певно призначить.

Совєтський „гуманізм"

Совєтська пропаганда зробила з В. Ульянова-Леніна „великого гуманіста", хоча був він творцем кривавої ЧК і особистим приятелем Фелікса Дзержинського — керівника ЧК. Совєтський режим триває вже понад 50 років. Чи за ці півстоліття він змінився?

Звичайно, тепер не розстрілюють, як то було в часах Леніна, сина чи дочку, які мали нещастя народитись від батьків - дворян або „буржуїв". Не розстрілюють навіть за протирежимні вислови, антисовєтські анекдоти чи слухання закордонного радіо. Найновішим винаходом совєтського судівництва є ув'язнення інакомислячих в психіятричних лікарнях, як нібито „божевільних". Такими „божевільними" вже проголошено за останні 3-4 роки сотні невигідних режимові діячів культури, свободолюбців і правдолюбів. Інші винаходи совєтського „правосуддя" — кацети, чи так звані виправно - трудові табори, розділені на звичайні і каторжні, тюрми звичайного і спеціяльного режиму, висилка обвинувачених поза межі рідної країни, з України в Росію, з Білоруси в Казахстан і т. п. — все це залишається так, як було за Сталіна. Політичних противників Москва особливо ненавидить, бо, як заявив недавно на суді в Свердловську молодий історик - публіцист Амальрік — комуністичний режим найбільше боїться нових ідей.

Щодо кримінальних злочинців, то їм значно легше. На поборювання злочинности, щоправда, змобілізовано „мільйони помічників міліції" у формі так званих народних, комсомольських та інших дружин, але засуди для злочинців невисокі. Вони дуже гострі лише тоді, коли йдеться про пограбування „державної власности", побиття міліціонера — представника режиму. „Правда" з 14 листопада подала, що за бійку з охоронцем лісу біля Воронежу якийсь Мануйлов дістав 10 років тюрми, а його „собутильники" по 5 і 4 роки. Совєтський „гуманізм" нагадує гумову петлю, яку режим то затискає, то відпускає на шиї засуджених і ще не засуджених громадян.

М. Петрович

СПРОТИВ ЗМІЦНЮЄТЬСЯ

Це можна з певністю сказати, переглядаючи останнє, 15-те число „Хроніки поточних подій". Водночас із тим посилюється й нервозність совєтської влади. Намагаючись переконати російського молодого вченого-математика Р. Піменова, щоб він з м і н и в „ідеологію", тобто перестав опозиційно ставитися до режиму, секретар Ленінградського обкому партії в справах ідеології В. Медведєв у розмові з Піменовим сказав між іншим таке: „Якщо ви думаєте, що будь - коли ми дозволимо говорити й писати про все, що кому подобається, то цього ніколи не буде. До цього ми не допустимо... Змінюйте ідеологію. Звичайно, у нас недостатньо сил, щоб змусити всіх людей однаково думати, але у нас ще є достатньо сил, щоб не дати людям робити поступків, які нам ш к о д итимуть"... („Хроніка поточних подій").

Піменова, до речі, Медведєв не переконав, він не „змінив ідеології" хоч уже перед тим відсидів шість років в концтаборах і тепер його знову арештували. Але слова Медведєва мають своє значення. Не зважаючи на його певність, що „ми вас всіх...", так і видно, що цей секретар обкому, а разом з ним, мабуть, і вся совєтська верхівка мають страх перед майбутнім, і їхні погрози їх самих не переконують.

Це стає зрозумілим, коли ближче приглянутися сучасній ситуації в СССР. Режим натрапляє на щораз твердіший опір молодої ґенерації, який має дуже широкий діяпазон, від нелегальних підпільних організацій починаючи, на так званій „марксо-ленінській" опозиції кінчаючи. Не зважаючи на всі заходи режиму, на суворі кари та переслідування, совєтській владі не вдалося за останніх десять років зліквідувати опозиційних шумувань, навпаки, вони посилюються.

Треба при цьому згадати, що концентровані в формі коротких, сухих повідомлень події, подані в „Хроніці", тільки малою мірою дають загальний образ фактичного стану в СССР. До того велику вагу має й той факт, що терор і переслідування не заламлюють опозиціонерів. Вийшовши з концтаборів, вони продовжують своє діло. Варто згадати хоч би Мороза, Амальріка, Піменова, Григоренка, Караванського та цілий ряд інших безстрашних.

Молоді дівчата, як пише „Хроніка поточних подій", ведуть у Красноярську активну революційну діяльність. Під час святкувань сторіччя з дня народження Леніна невідомі особи виявляють своє вороже ставлення до Леніна, а тим самим і до режиму, знеславлюючи пам'ятники Леніна в різних містах Західньої України. „Хроніка поточних подій" (чч. 14 і 15) сповіщає про численні активні протести проти неосталінської політики уряду та проти повільного привернення Сталіна до сонму совєтських святих.

„10-го квітня 1970 року, — читаємо в „Хроніці", — в Ленінграді зірвано портрет Сталіна зі стенду, розташованого навпроти станції метро „Електросила". Портрет зірвав технік, працівник пошти, 35-річний Волков, одружений, батько двох дітей. Його засудили за статтею 206-2 Кримінального кодексу Російської Федерації (хуліганство) на рік виправно - трудових робіт у таборах посиленого режиму".

„За подібний випадок засуджено інж. Єжова. Він пробував зрізати бритвою портрет Сталіна зі стенду поблизу публічної бібліотеки на Невському проспекті. Його доставили в міліцію, побили, зломили два ребра. Свій учинок Єжов пояснював на суді тим, що, обожнюючи Сталіна, не міг дістати його портрета інакше, як вище згаданим способом. Вирок суду — півтора року виправно - трудових робіт на місці служби з виплатою державі 10 відсотків місячної платні".

„6-го травня в народному суді Ждановського району судили 22-річного Земцова, студента Ленінградського університету. Як каже обвинувачення, він, проходячи 12 квітня ц. р. о 2-ій годині вночі повз будинок ч. 40 на Кіровському проспекті, в'язкою ключів завдав непоправної шкоди портретові Сталіна на стенді, присвяченому 25-літтю перемоги над Німеччиною... Прокурор вимагав дати три роки ув'язнення в колонії посиленого режиму, „зважаючи на скоєння особливого зухвальства"... Але суд засудив Земцова на рік ув'язнення... 28 травня ц. р. касаційний суд переглянув справу: один рік умовно (пробний речинець — три роки).

Так само і в Москві, за повідомленням „Х р о н іки", зривали зі стендів портрети Сталіна, а встановлення пам'ятника Сталінові біля кремлівської стіни на його могилі викликало ряд гострих протестів. Наприклад, 35-річний робітник Роальд Мухамедьяров вислав письменникам листа з протестом проти встановлення пам'ятника. В цьому листі він закликав також боротися за звільнення всіх політичних в'язнів. У цій справі появилося звернення „Комітету боротьби за соціялістичну демократію".

Про дальшу активність сил опору в СССР свідчить низка нових процесів у різних містах СССР та позасудових переслідувань. Про процес С. Караванського ми вже писали. В Свердловську відбувся суд над Андрієм Амальріком, автором нашумілої книжки „Чи проіснує Совєтський Союз до 1984 року?". За „поширювання протисовєтської пропаґанди й наклепів" засуджено його на три роки концтабору. Як повідомляє „Хроніка поточних подій", Амальріка судили разом з Л. Убожком, якого Амальрік зовсім не знає, проте в нього конфісковано „Відкритого листа" Кузнєцову.

(Закінчення на стор. 4-ій)

Андрій Доріян Сольчаник

ШОВІНІЗМ НА ПОШТОВИХ МАРКАХ

Стаття Л. П. „Російський дослідник" у „Свободі" з 6-го листопада ц. р. про марку Нової Ґвінеї та Папуї з дослідником Миклухо - Маклаєм, про якого російські комуністичні шовіністи твердять, що він росіянин, навіває деякі думки.

Миклухо - Маклая зображено вже на марці СССР 15 серпня 1951 р. На ній є напис: „Н. Н. Миклухо - Маклай, знаменитый русский путешественник и антрополог". Совєтська пошта проводить таку саму дискримінацію супроти поневолених Москвою народів, як і інші совєтські міністерства. На жаль, у нас на еміґрації про цей вид дискримінації майже не згадується. А він проявляється в чотирьох основних формах, побіч того, що Україні взагалі не дозволено мати свої окремі поштові марки:

1. Коли порівняти російську тематику (некомуністичну) із тематикою не - російських народів СССР (некомуністичною), то цій першій совєтська пошта присвячує неспівмірно більше марок, ніж дозволяв би на це відсоток росіян в СССР. Згідно з переписом 1959 року росіян було в СССР 54.9 відсотка, хоч в дійсності вони не становлять навіть 50 відсотків. З марок, присвячених тематиці народів СССР (некомуністичного характеру), росіянам припало 71.4 відсотка в рр. 1923-39, аж 97.8 відсотка, в рр. 1940-53 та 62.1 відсотка в рр. 1954-67.

2. Представлених на деяких марках осіб подається як росіян, хоч вони не є росіянина. Крім Миклухо-Маклая, до цих осіб можна зачислити ще й інших українців. Володимир Боровиковський (1757-1825), народжений у Миргороді, був світової слави портретистом. 24 грудня 1957 р. вшанувала його совєтська пошта маркою із написом: „Выдающийся русский художник В. Л. Боровиковский". Василь Капніст (1756-1823), народжений у селі Обухівці, Миргородського полку, був видатним українським громадсько - політичним діячем, що в 1791 р. навіть їздив до Берліну прохати пруської допомоги на випадок повстання на Україні проти Москви. Присвячена йому совєтська марка з 1958 р. має напис: „200 лет со дня рождения — русский поэт и драматург В. В. Капнист". Українського роду була Софія Ковалевська (1850-1891), уроджена Корвин - Круковська, світової слави математик. Совєтська марка з 15 серпня 1951 р., яку їй присвячено, має напис: „С. В. Ковалевская, выдающийся русский математик". Врешті на совєтській марці з 10 грудня 1951 р., присвяченій визначному математикові Михайлові Остроградському (1801-1861), родом із села Пашенного на Полтавщині, видніє напис: „150 лет со дня рождения, 1801-1951, М. В. Остроградский, выдающийся русский математик".

3. У багатьох випадках на совєтських марках, присвячених тій чи іншій особі, замовчується їх н а ц іональність, коли йдеться про неросіян. Це, очевидно, робиться з метою створити у світі враження, що ці особи є росіянами. Отже, не зазначено національности на марках, присвячених таким визначним українцям: хірургові Миколі Бурденкові, мінералогові Володимирові Вернадському, м і кробіологові Миколі Гамалієві, кінорежисерові Олександру Довженкові, мікробіологові Данилові Заболотному, інженерові Миколі Кибальчичу, фізико-хемікові Володимиру Кістяковському, конструкторові ракет Сергієві Корольову, епідеміологові Г р и горієві Мінху, інженерові Павлу Федосієнкові та лікареві офтальмологу В о лодимирові Філатову. Майже всі вони працювали в науковій та технічній ділянках і цим самим їхні досягнення розглядається як успіхи російської науки.

4. Лише про осіб, що працювали в літературно - мистецькій ділянці, зазначається на марках, хто вони за національністю, або подається їх прізвища двома мовами, при чому російською більшими буквами. Це має створити у світі враження, що всі поневолені Москвою народи є друго- чи третьорядними у порівнянні з росіянами.

Поштові марки — один з важливих засобів пропаґанди. Це дуже добре розуміють в Москві, випускаючи рік - річно біля 150 різних марок.

Протягом короткого часу нашої державности ми видали не багато поштових марок, але можемо знайти багато чужих марок з українською тематикою, писати про них до чужомовних філателістичних журналів і виставляти ті марки з відповідними поясненнями на філателістичних виставках. На жаль, у багатьох із нас ще панує переконання, що філателія це дитяча забава, яку можна лише поблажливо толерувати.

Тематична філателія, яка почала розвиватися після другої світової війни, радо приймає до своїх журналів всякі інформації про марки, особливо зі Східньої Европи. Якщо ми не використаємо цієї нагоди, то про нашу тематику будуть писати наші сусіди, а ми будемо опісля тільки спростовувати неправильності.

Нарешті треба згадати, що наші інституції замало використовують франкотипи (т. зв. „мітер кенселейшенс" із доданим до нього текстом чи рисунком) з українською тематикою, які мають філателістичну вартість, бо є частиною поштової печатки. Вартісні для нас також поштові печатки. За них повинні ми бути вдячні Союзові Українських Філателістів в Австрії, старанням якого австрійська пошта випустила вже шість печаток із українською тематикою. Печатки та франкотипи мають у філателістичному світі багато більшу вартість, ніж наші приватні видання т. зв. недержавних марок, призначені радше для внутрішньоукраїнського вжитку.

На театральні теми

МЕДЕЯ

Читачі „Свободи", мабуть, звернули увагу на те, що від половини вересня ц. р. появлялось в її оголошеннях спершу тільки одно слово „Медея", після чого приєднувались до нього щораз по одному — прізвища видатних українських акторів в Америці. Тому, що на першому місці стояла прізвище Віри Левицької, легко можна було здогадатись, що йдеться про п'єсу, в якій титулову ролю гратиме ця наша, одна з найкращих, драматичних артисток.

Медея — це постать із старовинної мітології. Донька колхідського короля Аєта, власника священного гаю, в якому висіло на дубі, бережене драконами, золоте руно. Язон очолював похід арґонавтів по це золоте руно, за ціну якого мав здобути престіл в Тессалії, що його захопив був його дядько Пелій. Серед арґонавтів були Геракл, Орфей, Кастор і Полюкс, Тезей і інші герої. Перший у світі корабель, що ним плили арґонавти, збудував Арґос з допомогою богині Атени. Корабель названо ім'ям його будівничого „Арґо", і від нього отримали назву й учасники цієї пригодницької експедиції.

Після численних високодраматичних і небезпечних пригод арґонавти таки врешті добилися до Колхиди, де король Аєт, як передумову видачі золотого руна, поставив Язонові низку вимог: щоб волами, які дишуть вогнем, зорав поле, щоб зубами дракона засіяв те поле, і щоб переміг вояків, які з того засіву народяться... Язон усі ті вимоги виконав — власне з допомогою доньки Аєта, Медеї, що була жрекинею богині чарів Гекати.

Медея закохалась в Язоні, приспала дракона і втекла зі своїм коханим — очевидно — також з золотим руном, а щоб зупинити погоню, вбила рідного брата і кусні його тіла розкинула по дорозі. На просьбу Язона вона привернула чарами життя вмираючого його батька, а коли доньки старого й знеможеного короля Пелія звернулись до неї, щоб вона те саме зробила з їх батьком, намовила їх порізати його на кусні і вкинути їх у казан, після чого батько відмолодніє. Коли ж син Пелія хотів помститись на Язоні і Медеї, вони втекли з своїми двома синами, що їх в міжчасі породила Медея, до Коринту.

Проживши з Медеєю десять років, Язон з огляду на її самолюбство та жорстокість вирішив покинути її й одружитись з донькою коринтського короля Креона Кревзою. Медея, ніби примирившись з долею, послала нареченій весільну сукню, насичену отрусю. Кревза померла в муках. Батько, бажаючи її врятувати, діткнувся був тієї сукні і також згинув. Вірні Креонові люди хотіли вбити Медею, але вона втекла в небесні простори возом, запряженим двома драконами. Перед тією втечею Медея вбила обох своїх синів, після чого прилетіла до Атен, де вийшла заміж за короля Егея, з яким мала сина Медуса. Однак, виявлення змови на життя Тезея, Егеєвого сина, примусило її втекти з Атен і вернутися до Колхиди, де вона посіла престіл свого батька. Медея ніби вийшла заміж за Ахілла на Елісейських полях, але в усіх тих мітологічних подробицях можуть орієнтуватися тільки фахівці...

Словом, що [illegible] повний не тільки фантазії, але й страхіть, крови, злочинів. І насправді невідомо, що притягало найвидатніших драматургів античного світу до особи Медеї і чому саме вона стала центральною постаттю драм, що не сходять зі сцени від часів середньовіччя аж до наших днів. Трагедію „Медею" написав найвидатніший поруч із Софоклом грецький драматург Еврипід, що жив коло 480 року перед Христом. Образ молодої красуні Медеї намалював візантійський маляр Тімомах в 75-му році перед Хр. Римський письменник-філософ Сенека в 40-их рр. по Христі, взоруючись на Еврипіді, написав і собі „Медею". „Медея" є драмою французького д р аматурга П'єра Корнейля з XVII сторіччя і австрійсько - німецького драматурга Ґрільпарцера в 20-ох рр. XIX стор. „Медею" написав сучасний французький драматург, модерніст, Жан Ануї, яку переклав на українську мову Микола Понеділок. Оцю власне „Медею" ставитиме „Театр у п'ятницю".

Коли здивування породжує, чому Еврипід, Сенека й Ануї захопились трагічним і зовсім не лицарським епілогом походу арґонавтів, то виринає також запит, чому наш театральний гурт обрав собі саме цю п'єсу. Треба з найвищим признанням ставитися до самої настанови наших артистів, які не хочуть іти по лінії найлегшого опору і вишукують речі трудні, важкі, які вимагають великих зусиль, щоб їх успішно вивести на сцену. Але чи це взагалі можливо у скромних умовинах американсько - української дійсности поставити п'єсу названого французького модерніста, щоб вона стала естетичною насолодою для глядачів?

Микола Понеділок твердить, що Жан Ануї „показав під античними постатями сучасних людей, в яких міщанство і пересіч заглушують шляхетність і величність духа". Але й він признає, що „в п'єсах Ануї панує дух резиґнації та песимізму" і що його герої „не можуть стерпіти плиткости й безнадійного життя, тому й шукають виходу в смерті". Проблематику „Медеї" можна також окреслити, як конфлікт між любов'ю до чоловіка та дітей і жадобою помсти та самолюбством, конф

(Закінчення на стор. 3-ій)

Іван Вовчук

ДОЗВОЛЬТЕ НЕ ПОВІРИТИ

(1)

Інтерв'ю ред. М. Сосновського з п-ні Г. Мухиною в „Свободі" (16-22 жовтня) заторкує багато д і лянок життя і відносин в Україні. В цім інтерв'ю обговорено: загальну ситуацію в Україні, побутові умови, русифікаційну політику і ставлення людей в Україні до еміґрації та її діяльности. Враження і висновки на заторкнені питання підкріплено цитатами з поезії О. Олеся, творів І. Дзюби і Є. Сверстюка.

Перед тим, як подати висновки, пані Г. Мухина заявила: „Я їхала, щоб зустрінутись з народом. Я їхала не до родини, не на зустріч з поетами, п и с ьменниками, мистцями чи взагалі з тими людьми, які стоять на сторожі української духовости".

Для мене трохи дивним виглядає така заувага. Кого мається на увазі як сторожів української духовости і як, в уяві подорожниці, вони стережуть її? Чому поетів, як і взагалі діячів культури, поставлено осторонь народу? Хіба вони не народ? Поділ штучний, навіть дивний, я в моєму переконанні і невірний. З таким наставленням дуже легко можна помилитись і побачити, замість народу, його зворотню сторону — масу. А вона не є народом. Слушно говориться, що голос народу — голос Божий, а з маси дуже часто можна почути голос ослячий.

Нема народу без духовости, і творців її не можна відірвати від народу, вони є найбільшим народом, і тому духова творчість завжди національна. Виростає з усього укладу життя народного. Окупант, якого майже не помітила подорожниця, нині веде боротьбу з духовою творчістю, а народ всіма доступними в тих умовах способами протиставиться і боронить свою творчість. Навіть у тому „позитивному явищі", за висловом п-ні Мухиної, що дітьми опікуються бабусі і дідусі, є в якійсь мірі оборона національного буття, етики і моралі. Самою соціологією, мені здається, не можна пояснити того загального явища, що „дідусь і бабуся бажана і невід'ємна частина кожної української родини".

У 30-их роках соціяльно побутові умови в Харкові і в Києві були не гіршими, як нині, а такої дружби між дітьми і дідусями та бабусями не було. Не було її і в 50-их роках, як то представлено в романі Б. Антоненка-Давидовича „За ширмою". Тоді бабуся жила за параваном у сина-лікаря. Нині національна родина, проти укладів життя якої довго і посилено бореться окупант, зміцніла і зцементувалась. Преважлива то річ, бо родина була і є основною клітиною української нації.

В оповіданні „Казка бабусі" Б. Антоненко-Давидович майстерно відтворив благотворний вплив бабусиної казки, в якій вона розповідала про битву козаків під Полтавою. Бились вони довго і завзято, а як пощербились шаблі, поламались списи і несила була, тоді заховали скарб глибоко в річці, так що його й досі шукають і не знаходять. Бо ті люди не мають козацької вдачі. Хлопець перебиває бабусю, запитуючи: „А з ким бились козаки?" — „З ворогом, дурню!" — відповіла бабуся.

Розповідала бабуся про „шведа", що прибув на Україну, а козаки билися з „ворогом" — не з шведами. Думаю, що й нині казки дідів, які діяли в кліматі національної революції, про вчорашній і передучорашній змаг нації допомагатимуть дітям побачити нинішнього ворога України. А його жорстока колоніяльна політика на кожному кроці життя штовхає зрілу молодь до спротиву і боротьби.

Пані Г. Мухина не помітила його серед нашої молоді. А спротив, і то активний, русифікаційній політиці і нищенню культурних пам'яток виявляють студенти-українці разом із старшими в більшості високих шкіл. Про цей спротив розповідає І. Коляска в своїй документальній книзі „Два роки в Радянській Україні". Автор, теж канадієць, довший час вивчав українську дійсність і твердить, що політика обмосковлення зустрічає рішучий спротив українства. В його книзі читаємо про маніфестації біля пам'ятника Т. Шевченка (стор. 81), маніфестацію в соту річницю, забороненого ще тоді, письменника і культурного діяча Б. Грінченка (стор. 96). Тим часом у репортажі п-ні Мухиної „молоді хлопці видалися їй навіть акуратнішими на вулицях Києва, ніж, скажімо, на вулицях Вінніпеґу". І більше нічого.

Сприйнявши б у к вально тутешнє окреслення „многострадальний український народ", до речі, вживане деколи з „патріотичного бізнесу", подорожниця побачила в Україні щось інше. Народ, твердить вона, живе матеріяльно не погано, вся молодь мріє про автомобіль, а людям лише „бракує люксусів" — всі там живуть споживацькими інтересами.

І тут же говориться, що культурний рівень народу високий: „він цікавиться літературою, театром, наукою". Але не має ніякого зацікавлення національним життям, легковажно ставиться до національної проблематики і навіть не поважає свого рідного. Якийсь дивний народ!

Щоб підсилити нелогічні і суперечливі твердження, що з піднесенням життьового стандарту народу і його культурного рівня споживацькі інтереси витіснили зацікавлення національним і любов до свого рідного, журналістка кличе на поміч Є. Сверстюка. Він, мовляв, теж пише у своїй книжці „Собор в риштованні", що „ми котимось до чуттєвого фізіологічного матеріялізму під текучку місячних і річних плянів..." Лихо в тому, що пані Галина Мухіна не вглибилась у написане Є. Сверстюком. Говорячи „ми", він має на увазі тих, що плянують і переводять „текучку місячних та річних виробничих плянів", і тих, що за лакімство нещасне помагають зводити життя до фізіо-матеріялізму. Подібно до Шевченкового „ми дивились і мовчали", Сверстюкове „ми" стосується тих, що мовчать і допомагають котити народ до „фізіологічного матеріялізму".

В харківському парку, біля дитячої залізниці, якісь молодиці з обуренням нарікають, що репродуктори говорять українською мовою. Прийнявши їх за народ, а до того чуючи навколо російську мову, подорожниця, узагальнюючи свої спостереження, робить дуже помилковий висновок: „У такій атмосфері не може бути й мови про національну гордість, про обстоювання своїх прав, про спротив русифікації".

Атмосфера в Україні дійсно важка. Але хто її творить? Не народ, до якого зачислено в репортажі тьоть Моть і дружин сановних обрусителів, що обурюються, чуючи українську мову з репродукторів.

І. Дзюба, на якого теж покликається п о д орожниця, наводить багато фактів активного спротиву народу, а зокрема студіюючої молоді, обрусительній політиці. „Якби зібрати їх усі — говориться в книзі „Інтернаціоналізм чи русифікація?" — вийшла б така картина переслідувань національно-культурного життя, яка злякала б самих режисерів". І то не одиниці, як твердиться в репортажі, а „колективи" — сотні людей протестують, висловлюючи о б у р е ння і гнів. „Їх тисячі. Алеж хто знає про це при нашій публічності і гласності?" Ствердивши це, посилаючись на факти і випадки, автор питає обрусителів: „Хто і кому дає право відсікати їх від живого тіла народу?"

(Далі буде)

МЕДЕЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

лікт між шляхетними почуваннями людини і жорстокими інстинктами звірини в принадній жіночій подобі...

Поминаючи мітологію й ідейну сторінку драм, присвячених Медеї, найбільша їх краса — в діялозі. Але легше було вивести діялоґ в драмі Еврипіда, де було аж сім осіб, крім двох синів — у „Медеї" Сенеки є 6 осіб разом з двома синами — бо поруч із тими головними дійовими особами виступають в обох творах античних авторів ще слуги, юрба і — хор, який так би мовити реґулює настрій. Еврипід увів до своєї драми навіть музику, яка, зрештою, могла б ілюструвати й драму Ануї.

У цій новітній п'єсі вся акція обмежується одною дією, без хору і ввесь тягар спочиває на акторах, на їхньому діялозі та хіба на світляних ефектах і декораціях. Тому треба подивляти відвагу, з якою українські актори, режисер, декоратор і взагалі всі причетні до тієї театральної вистави взялися за таке ризиковне діло. Але кожний експеримент ризиковний. Можна тільки побажати, щоб він удався і щоб таким чином репертуар українських театрів збагатився ще на один мистецький твір.

Хто шукає легкої приємної розваги, той не знайде її в „Медеї". Цей твір призначений для тих, що прагнуть

МЕДЕЯ
(З англійської книжки Томаса Бюлфінча „Вік казки і красунь мітології", Філядельфія, 1898)

проблем, краси живого слова й цілком новітнього мистецького оформлювання людської трагедії — на сцені.

Іван Кедрин

До написання цієї статті спричинився своїми авторитетними заввагами й випозиченням відповідної літератури д-р Василь Стецюк, професор клясичної філології, в Сітонголл університеті, за що належить йому сердечна подяка.

І. К.

Голос молодих у Листопадову річницю

В Міннеаполіс, Мінн. дня 8-го листопада в Українсько-Американському домі відбулася Листопадова Академія. Програма була коротка. Виконували її молоді. Виконували — добре. Виголошено два реферати: український студ. Кушнір і англійський студент О. Крамарчук. Жодний не тривав довше як 20 хвилин, вповні вичерпував тему. Потім слідувала деклямація О. Ничипорук і Левицький — вірш В. Пачавського „Велика жертва". Пластунка Радієвська віршиком „Пам'яті борців" здобула щирі оплески. Сурмач А. Каркоць і Флейтистка Орися Каркоць своїми точками збагатили програму. Дівочий хор місцевого Сума під проводом інж. Карп'яка проспівав дві пісні. Академія зробила добре враження багатим змістом програми.

Василь Пакуляк

Поширюють живу білоруську мову в БАПЦеркві

Бруклин, Н. Й. — На основі рішень Єпархіяльної Ради Білоруської Автокефальної Православної Церкви в ЗСА, підготовляється до друку Напрестольне Євангеліє живою білоруською мовою та „Коротку історію БАПЦ". Єпархіяльна Рада БАПЦ відбулась у Катедральному Соборі св. Кирила Тавридського на Бруклині, про що повідомив часопис „Беларус" з жовтня 1970 р., що виходить у Ню Йорку. В Раді брали участь архиєпископ Андрей, як керівник Єпархії, єпископ Мікалай, о. В. Кендиш, о. К. Стар, диякон М. Стапко, члени Парафіяльної Управи і представники парафій БАПЦеркви. Винесено також рішення „підготувати й затвердити на Соборі Статут Білоруської Автокефальної Православної Церкви", видавати білоруською мовою збірник-піврічник „Голас Царквы" та „увести в Богослуження прийнятий текст молитви „Отче наш" і поминань білоруською мовою".

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в неділю, дня 22-го листопада 1970 року, по важкій недузі відійшов у Вічність на 72 році життя, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, наш Найдорожчий

ВАТЬКО, ДІДУНЬО, СТРИЙКО, ШВАҐЕР і ВУЙКО

гірничий інженер
бл. п.
ІВАН СІРИЙ

бувший вояк УГА, член ТУІА, НТШ та інших організацій у Краю і на еміґрації.

ЗАУПОКІЙНИЙ ПАРАСТАС буде відслужений в середу, 25-го листопада 1970 р. о год. 8-ій вечора в похоронному заведенні Насевичів при 109 E. Tabor Rd., Філядельфія, Па.

ПОХОРОН відбудеться в четвер, 26-го листопада 1970 р. о год. 9-ій рано з того ж похоронного заведення до української католицької церкви Христа Царя при 1627 W. Cayuga St., а звідти на цвинтар у Факс Чейсі.

Горем прибиті:

ІВАННА і ОЛЕКСАНДЕР БІЛИКИ — донька і зять
БОГДАН і РОКСОЛЯНА — син і синова
ТУНЯ, АРЕТА, ДАНЬО, ЮРЧИК, ТАМАРА і СТЕФЧИК — внуки
МИРОН, ЯРОСЛАВ, ВОЛОДИМИР і ЗЕНОН СІРІ — братанки з родинами
МАРІЯ КИВЕЛЮК і ЯРОСЛАВА КРАВЧУК — шваґерки
МЕЛЯНІЯ і ОРЕСТ САРАХМАНИ — сестрінка з чоловіком
СВЯТОСЛАВ і ҐІЛЬДАНА ЗЯТИКИ — кузини
та Родина в ЗСА, Канаді та в Україні

Замість квітів на могилу Покійного, просимо складати пожертви на цілі НТШ в Сарселі або на Український Католицький Університет у Римі.

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що дня 20-го листопада 1970 року несподівано відійшов у Вічність на 51-му році життя мій Улюблений МУЖ

бл. п.
ІВАН ҐЕЦ

ветеран американського летунства.

ПАНАХИДИ: у неділю та понеділок, 22-го і 23-го листопада 1970 р. о год. 8-ій веч. у похоронному заведенню Литвин і Литвин в Ірвінґтоні, Н. Дж.

ПОХОРОН відбудеться у вівторок, 24-го листопада 1970 р. о год. 8:30 рано з того ж заведення і церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., на цвинтар Еверґрін Сетемери в Гіллсайд, Н. Дж.

У глибокому смутку —
ЛЮБОВ ҐЕЦ — дружина

У глибокому смутку повідомляємо Родину й Приятелів, що дня 13-го жовтня 1970 року, упокоївся в Бозі по тяжкій недузі на 57-му році життя, наш Найдорожчий

МУЖ і БАТЬКО

бл. п.
ІВАН ГОРПЕНЮК

ПОХОРОН відбувся 17-го жовтня 1970 р. з церкви Непорочного Зачаття на цвинтар Оливної Гори в Дітройті, Міш.

Горем прибиті:

АННА — дружина
АНДРІЙ і ІВАН — сини

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ НЕВИМОВНО-БОЛЮЧОЇ ВТРАТИ нашого Найдорожчого МУЖА і ТАТА

сл. п.
МИХАЙЛА ДИКОГО

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ
у суботу, 28-го листопада 1970 року
о год. 9-ій ранку
в Українській Католицькій Церкві

Св. Покрови

при 87-ій вул. і 97-ій Аве. в Ozone Park, N.Y.
про що повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих.

У глибокому смутку:

дружина — АЛЛА
з синами: ПЕТРУСЕМ і ЮРЧИКОМ

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. ІВАНА ДОРОТИ
б. директора Повітового Союзу Кооператив у Жовкві, зложили на Фонд „Церква в Потребі":

Євгенія і Зенон Корчинські	$15.00	Іван Подусовський	$5.00
Ольга і Юліян Муссаковські	10.00	Евген Саламаха	5.00
Іванна Галапац	5.00	Михайло Була	5.00
Марія Світій	5.00	Богдан Принада	5.00
		Анна Саламаха	2.50
		Ярослава Загайкевич	2.50

Збірщиця О. Муссаковська.

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. ОЛЬГИ РУБЧАК
жертвує 10.00 долярів
на Фонд „Церква в Потребі"

Чикаґо, Ілл. братова Анна РУБЧАК

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, в суботу, 24-го жовтня 1970 року, у Вільмінґтоні, стейту Делевер, після важкої та довгої недуги, прийнявши Найсвятіші Тайни, на 86-му році, свого трудолюбивого для Батьківщини — України життя, відійшов у Вічність

нам Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО та ДІДУСЬ, ПОЛКОВНИК АРМІЇ УНР

сл. п.
ТИМОФІЙ ШКАРУПА

Тлінні Останки, спочили на історичному кладовищі в Бавнд Бруку, Н. Дж., дня 27-го жовтня 1970 року.

Горем прибиті, в наслідок так важкої втрати, почуваються до обов'язку цією дорогою висловити найглибше українське Спасибіг — ТИМ — Вельмидостойним та Дорогим Громадянам, які провели Покійного в дорогу Його Вічности — молитвами, квітами на могилу та участю в похоронних відправах.

З глибини наших сердець, найщиріша вдячність ВП. генералові Павлові Шандрукові за довершення символічного воїнського прощання — прикриття очей червоною китайкою — Покійникові, ВП. генералові Валійському — за так зворушливе прощальне слово над могилою. — ВП. полковникові — Лютому-Лютенкові, за так палку промову під час тризни.

Високопреподобним Отцям, за похоронні відправи та Молитви — наша найщиріша вдячність!

Окрема щира подяка — панству Юлії та Володимирові Безсонів, за так тепле прийняття, а головно за незвичайно мистецьке і гарне виконання Хреста на могилі нам Найдорожчого.

Хто із Друзів, Приятелів чи Громадян, бажав би увіковічнити пам'ять Воїна-Патріота, зволить ласкаво — скласти пожертви на національні цілі.

Всіх людей Доброї Волі, хай Всевишній винагородить своєю ласкою!

Горем прибита — РОДИНА

СПРОТИВ ЗМІЦНЮЄТЬСЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Верховний суд Естонської ССР судив від 9 до 15 червня ц. р. Райво Лаппа, лявборанта Тартуського університету (5 років тюрми), Андреса Вису, шофера таксі в Тарту (3,5 року тюрми), Ені Павлюса, слюсаря автомайстерні в Тарту (2,5 року тюрми) та Свен Тамма (три роки умовно). Згідно з обвинуваченням, підсудні переховували у себе запаси зброї і створили організацію, яка, як сказано в присуді, „виступила б збройно проти совєтської влади на випадок конфлікту між Естонією й СССР".

На другому ж кінці імперії, в так званій Молдавській ССР, в Кишиневі арештовано Сусловського, викладача мови, якого обвиняють в тому, що він робив записи Бі-Бі-Сі і поширював літературу „самвидаву". Крім того, за „Хронікою" ч. 15 в цілому СССР проходила нова низка позасудових переслідувань і арештів, а також запроторювання до божевілень.

Усе це говорить, що неспокої та опір поширились по цілому СССР і що переслідування не дають бажаних режимові наслідків. Опозиційний рух росте й міцніє. Парафразуючи приведені на початку слова Медведєва, можна сказати, що протисовєтський спротив ще не має достатньо сил, щоб уже бути загрозою для імперії, але в нього достатньо сил, щоб такою загрозою стати на майбутнє. Це й створює нервозність та непевність серед правлячих кіл.

СТУДЕНТИ ВІДБУЛИ XII КОНҐРЕС СУСТА НА СОЮЗІВЦІ

(Закінчення зі стор. 1ої)

бій" поміж кандидатами на президентів, якою проводив гість-студент з Канади Андрій Бандера. Дебата кандидатів була одинокою точкою програми конґресу, що відбувалася двомовно — К. Семанишин в українській та Ю. Савицький в англійській мові. Всі інші дискусії — за малими виїмками поодиноких фраз — проходили в українській мові. Звітування членів уступаючої управи та президентів поодиноких громад (Філядельфія, Трой, Нюарк, Сиракюзи, Боффало, Чикаго, Ню Йорк, Клівленд) виповнили першу частину нарад в суботу, а опісля приступлено до змін статуту. Серед головних змін слід відмітити створення Ради Президентів громад, яку скликуватиме Екзекутива СУСТА, та допущення до СУСТА ідеологічних конфесійних чи інших студентських організацій на правах голосу. Довгі дискусії над поодинокими точками статуту унеможливили відбуття заплянованого панелю над спеціяльними проєктами та студентською пресою. Рівнож, проголошене висвітлення фільмів з Баняluки (Микола Куліш) та з конґресу ЦеСУС-у (Андрій Білик) не відбулося, бо, згідно з інформаціями продуцентів, фільми ще не вповні зредаґовані. Праця над змінами статуту продовжувалася під час недільної сесії аж до виборів. В резолюціях відмічено конечність інтенсивної праці студентства для добра української громади та цілого українського народу в його змаганні до волі і незалежности. Безпосередньо перед закінченням нарад, конґрес приняв оплесками текст листа-привіту до Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого в Римі.

В суботу вечором відбувся бенкет, в якому, крім студентів, взяли участь представники громадських організацій та гості. Представлені предсідником конґресу А. Чорнодольським, слідуючі особи склали привіти конґресові СУСТА: д-р Богдан Футей від УНСоюзу та його публікацій; Роман Петришин від ЦеСУС-у; д-р Богдан Шебунчак, голова крайових управ ОДВУ і УЛТПА від обох організацій; Богдан Тарнавський від ФКУ; ред. Іван Дурбак від СУЖА; Юрій Карпінський від Т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦеркви; мґр. Іван Кобаса від ТУБА; Богдан Футала від ТУСМ-у; Марійка Кухаришин від СУСК-у, та ред. Василь Верган від УРСоюзу. Привіт від екзекутиви УККА передав її член А. Чорнодольський. Присутний на бенкеті голова ФКУ, мґр С. Хемич, вітав студентів під час пообідніх нарад. В перерві поміж бенкетом і забавою, студенти та гості заслухали цікавої доповіді Ореста Субтельного, докторанта історії Гарвардського університету, про ролю і завдання студентів в житті української громади.

Згідно з рішенням конґресу, новий статут СУСТА, після його оформлення та підготовки організаційного правильника, буде примінений вже на слідуючому конґресі. До нечисленних дисонансів конґресу слід зачислити відкинення Верифікаційною комісією двох мандатів Чикаґівської Громади, делеґати якої не були обрані згідно з правильником. Крім цього, Контрольна комісія не могла перевірити книг, бо, згідно з твердженням її голови А. Чорнодольського, уступаюча управа не привезла їх на конґрес. Все таки, уступаючій управі конґрес уділив абсолюторію з признанням.

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА ПРИ СВЯТО-ТРОЇЦЬКІЙ ЦЕРКВІ

Ню Йорк. — Від минулої неділі 22 листопада і впродовж наступних 4-х тижнів у горішній залі української православної церкви св. Тройці при 359 Брум вулиці, на долині міста, триватиме Виставка українського мистецтва. Парафіяльна Рада запрошує всіх зацікавлених відвідати Виставку, що буде відчинена щонеділі від 10 ранку до 4 по полудні. На Виставці можна оглянути й набути: дереворити Якова Гніздовського, емалії К. Шонка-Русича, Олії Ірени Фединишин та картини мистців-добродіїв, які подарували свої твори для підтримки Свято-Троїцької церкви: Ю. Полюги, М. Мироша, Б. Савчука, В. Кивелюка, К. Трофименка, Т. Шумловича, Б. Пачовського і п-і Оленської-Петришин.

ТРІО КУБАНСЬКИХ КОЗАКІВ ДЛЯ ГАРВАРДУ

Ню Йорк. — Мистецьке тріо „Кубанські Козаки" з Австралії дадуть 20 виступів у ЗСА і Канаді, у всіх більших місцевостях скупчень українців. Спонзором їхніх виступів є Екзекутива Фонду Катедри Українознавства, а ініціятором такого турне — Український Відділ Головної Управи ПАБНА — Американських Приятелів АБН. Їхня мистецька програма матиме назву „Ритм України", чистий дохід з виступів, як інформував тижневик „Шлях Перемоги" в ч. 42, призначений на встановлення Другої Катедри Українознавства в Гарвардському Університеті.

ЗАКІНЧИЛАСЬ ВИСТАВКА СЕВЕРИНА БУРАЧКА

Філядельфія. — 15-го листопада закінчилась однотижнева виставка малярських праць видатного сучасного мистця Северина Борачка, в залях Української Мистецької Студії. Мистець з огляду на вік стан здоров'я не зміг прибути і його представляв мистець Маріян Борачок, молодший брат. На виставці були понад 50 образів, виконаних різними техніками, що вражали багатством кольорів і глибокою мистецькою культурою. Ця ж виставка буде повторена в Вашингтоні, ДК.

ПІДГОТОВЛЯЮТЬ „ЛІКАРСЬКИЙ АЛЬМАНАХ"

Чикаго. — Управа Українського Лікарського Товариства Північної Америки, УЛТПА, підготовляє матеріяли для видання збірника під наголовком „Лікарський Альманах". Видання буде присвячено 20-літтю створення УЛТПА, статті й ін. матеріяли для нього подають члени товариства. Головним редактором ювілейного „Лікарського Альманаху" призначено лікаря Т. Лапичака в Чикаго

ПАНЕЛЬ „УКРАЇНСЬКЕ ЦЕРКОВНЕ МИСТЕЦТВО"

Торонто. — В приміщенні школи при Святомиколаївській церкві 27-го листопада о 8-й вечора відбудеться Панель на тему „Українське церковне мистецтво". Модератором буде О. Теліжин, учасниками — мистці й мистецтвознавці пп.: д-р Б. Стебельський, А. Гірняк, М. Левицький. Вечір влаштовує Відділ АДУК у Торонті. Святомиколаївська церква і школа містяться при 4 Белвуд вулиці.

Вся громада врочисто відзначила 20-річчя Пластової Станиці в Джерзі Сіти

(Закінчення зі стор. 1-ої)

сен. Юрій Ференцевич. Початкову молитву провели, благословлячи трапезу, о. декан Антін Борса та о. Зиновій Вачинський.

Виступ д-ра Юрія Старосольського

Блискучу характеристику Пласту подав у своїй ювілейній промові попередній голова Головної Пластової Ради пл. сен. д-р Юрій Старосольський з Вашинґтону. Пластуни мають свою ідеологію, свою філософію, свої закони, в які вони вірять і які вони здійснюють. Проте, світ не стоїть на місці, багато дечого, навіть з того, що освячене віковою традицією, зміняється. Тому й пластуни перевіряють свої засади. Така перевірка відбувається що кожних 20 років і вона відбулася в цьому році на Пластовому Конґресі Другому, що відбувся в Торонті. Все було обмірковане, все перевірялось на тлі багатьох змін у світі та в нашому довкіллі, і це була думка та рішення пластового доросту, що Пласт стоїть на правильних позиціях, що пластових засад не тільки не треба достосовувати до змін у світі, але навпаки, працювати, щоб у цьому світі прийнялися засади Пласту, головні з яких є: служба Богові і батьківщині та допомога ближньому. В церковному світі сьогодні багато говориться про екуменізм та для екуменізму працюється. Поняття цього екуменізму це зміст праці Пласту за весь час його існування. Пластуни вірять і здійснюють давню мудрість, що світ не є чашею, яку треба випити, але збанком, який треба наповнити. Кругом бачимо багато зла. Недаром в одній п'єсі говорить актор: „Зупиніть світ, бо я хочу з нього вийти". Пластуни думають і чинять інакше, вони бажали б вчинити цей світ таким, щоб у ньому кожний хотів залишитись. Це станеться тоді, як ми всі, разом з пластунами, будемо боротись проти зла і за добро та красу — говорив промовець.

Численні привітання

Під час програми виголошено і прочитано численні привітання для Станиці. Від Головної Крайової Старшини вітав Станицю з її 20-річчям голова цієї Старшини пл. сен. Ярослав Бойдуник, від місцевого Відділу УККА склав привітання його голова д-р Євген Котик, від місцевого Осередку СУМА його голова Д. Вох, від парафії багатомовне і повчаюче слово виголосив о. декан Антін Борса, згадано про численні привіти від інших Станиць Пласту та пластових діячів, включно з привітом від голови Головної Пластової Ради пані Ольги Кузьмович. Майстер церемонії зі свого боку вітав приявних на залі численних представників пластових, сумівських та громадських організацій і установ. УНСоюз репрезентував на цьому обіді заступник головного предсідника Володимир Сохан, дружина якого, пані Неоніля Сохан, була головою Бенкетового Комітету.

Мистецька програма

Коротку і дуже милу мистецьку програму виконали пластуни Станиці. Новаки Степан Ничай, Маркіян Титла і Тарас Сохан продеклямували віршик „Молоді ми". Юначки гуртка „Калина" Надя Полегенька, Петруся Пилипчак, Христя Семеґен та Романа Сохан виконали народний танок, а „шість соловейків": Ліда Благітка, Оля Грицай, Наталя Цьолко, Броня Пилипчак, Ірка Палка та Аніта Островська, при власному акомпаніяменті на ґітарі, відспівали кілька пісень. „Вовк" Юрій Кух відіграв дві композиції на фортепіяні, танцювальний ансамбль УНДому під проводом Вадима Сулими виконав бравурний танок і програму завершив 26-ий курінь юначок піснею „Гей, життя ти наше юне, молоде". Опісля коротке привітання склав ще директор місцевої кредитівки „Самопоміч" сотник Демченко, склавши рівночасно схвалену Дирекцією кредитівки пожертву в сумі $100.00 на працю Станиці. Цю зворушливу імпрезу закінчено співом „Ще не вмерла Україна" та „Боже, вислухай благання". Приявних на обіді кругло 250 осіб.

Український Народний Союз
ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ВІДДІЛ
повідомляє Округи та Відділи УНСоюзу міста і стейту НЮ ЙОРК, про заанґажування для співпраці з ними
ОБЛАСНОГО ОРГАНІЗАТОРА
п. ВАСИЛЯ ОРІХОВСЬКОГО
й водночас, щоб познайомити з ним Округи, Відділи й їх Урядовців та для обговорення пляну співпраці, в порозумінні з відносними Окружними Управами,
— скликує —
СПЕЦІЯЛЬНІ ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ
наступних Округ:

Округа Бофало
в суботу, 28-го ЛИСТОПАДА 1970 р. в Українськім Народнім Домі, 840 Вільям стр. (ріг Вілсон стр.) в БОФАЛО. Початок о год. 6-ій по пол.

Округа Рачестер
в неділю, 29-го ЛИСТОПАДА 1970 року в Українськім Американськім Клюбі, 292 Гадсон Аве., в РОЧЕСТЕРІ. Початок о год. 4-ій по полудні.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:
1. Представлення нового обласного організатора Василя Оріховського;
2. Стан цьогорічної конвенційної кампанії та невідкладні завдання перед її закінченням. Доповідь Головного Секретаря УНС;
3. Обговорення постійної співпраці Відділів з обласним організатором.

У зборах візьмуть участь:
ЯРОСЛАВ ПАДОХ, головний секретар;
ВОЛОДИМИР ЗАПАРАНЮК, головний радний;
ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ, обл. організатор.
До участи в зборах запрошені всі Члени УНС та ширше Громадянство. Участь УСІХ відділових урядовців та конвенційних делеґатів є обов'язковою.

ГРОМАДЯНИ! Криза на біржі, знецінення реальностей, втрата групового забезпечення внаслідок безробіття, підкреслюють незмінну вартість життєвого забезпечення, як найпевнішого засобу ощадности і інвестиції заощадженого майна. Забезпечіться в УНСоюзу ще в цім році й значно піднесіть суму забезпечення, яке вже маєте!

ТАРЗАН ,Ч. 6468. Док тор Доміні поважно хворий

Це може бути соняшний удар, Тарзане. Але думаю, що це щось поважніше!

Не знаю температури доктора Доміні, медсестро Наомі, але він мав поганий темперамент від багатьох днів...

Еге ж, Тарзане! Твій малий чоловік має всередині великий клопіт!

Це може примусити тебе, сотнику Дикий Коте, викликати через радіо до Момбузі гелікоптер в наглій потребі — але підожди ще, поки будемо знати, що це негайна справа!